Коли раптом Дніпро здичавіє ревучий
1 ураз обезлюдніє світ,
Як ти будеш стояти, Тарасе, на кручі
Самотою
на тисячу літ?
І твоя всевидючість, обпечена болем,
Де і в чому розраду знайде?
Є річки, є лани твої широкополі,
І – нікого,
нікого
ніде...
Будуть сивіти вірші у мертвім беззвуччі,
Будуть кликати, кликать людей,
Навкруги ж – тільки гори,
і море,
і кручі,
І – нікого...
нікого...
ніде...
Ну невже вони рвали кайдани неволі,
Провіщали оновлений день,
Щоб зненацька ти, світе, отак збожеволів,
Що – нікого!
нікого!
ніде!..
І планета осліпла, блукаючи в ночах,
Свій шукала загублений слід?..
Так набатно: "Вставайте!"–
Заклично й пророче
Стука в наші серця "Заповіт".